

La finestra oberta

MARIAN SANCHIZ

Parlem de seguretat sanitària mundial

Ja queda a prop el primer aniversari de pandèmia i tot el que ha comportat. La pèrdua de moltes persones, el confinament, la por, el teler treball, la regressió econòmica i un futur incert. Certament no només hi ha hagut Covid-19 en aquests darrers 11 mesos.

Ens hem retrobat amb necessitats que abans no creïem tenir, hem valorat noves formes de conviure, d'estar en contacte sense estar presents, ens hem reinventat a nosaltres mateixos. De fet és l'única manera que tenim els éssers humans de sobreviure, adaptar-nos al nou entorn i buscar noves vies. Tot i així, encara ens queda molta lluita per davant i, per a dur-la a terme, hem d'aprofitar el que hem après fins ara posant-ho en pràctica.

La seguretat tradicional abans basada en exèrcits que defensaven un territori s'ha transformat en la necessitat de resposta als problemes sanitaris i el món no estava preparat per a fer-hi front. Volíem l'arribada de 2021 com si es tractés d'un reset mundial al sonar la dotzena campanada i la realitat és que no tornarà tot a ser com abans. Ja va sent hora que comencem a reconèixer el final d'un món antic que va arribar a meta el 2019.

Teníem antecedents clars que una crisi sanitària mundial podia

arribar quan s'instal·lava l'epidèmia de l'Ebola a Àfrica al 2014 però, com ja ens va passar al febrer, era necessari que traspassés les fronteres acabar de creure-hi. L'Organització Mundial de la Salut havia publicat el setembre del 2019 un informe que preveia i considerava una alta probabilitat de risc referent que una pandèmia respiratòria impactés en el món emportant-se milions de persones i enfonsant un 5% de l'economia global. Però bé, en aquells moments la frase «més val prevenir que curar» no es va trobar oportuna en el món. Es demostra, una vegada més, que els estudis i els números no són res comparats amb patir la realitat i tenir-la davant dels teus propis ulls, i així va ser.

A dia d'avui encara esperem que les autoritats, sanitaris i experts ens diguin què hem de fer. Molts cops he arribat a pensar per què hem d'esperar que ens diguin que el màxim de persones a reunir-se han de ser 5. No podem nosaltres posar-nos el límit? El treball de les autoritats és donar-nos les recomanacions però som nosaltres els responsables de dir fins a on. Amb les informacions que ens donen les fonts oficials i els organismes experts hauríem de ser capaços d'autogestionar-nos com adults. No

podem salvar l'economia i el país si nosaltres mateixos no posem el nostre granet de sorra.

La Covid-19 és per a molts la pitjor crisi que han viscut i, aquest fet, em fa pensar en un article que llegia l'altre dia que feia referència a «replantjar la salut pública del planeta com la principal estratègia mundial de seguretat».

Hi ha molts països que arran de la pandèmia han volgut retornar a èpoques de proteccionisme i desglobalitzar el sistema. Aquesta pràctica al nostre país ens colpeja frontalment i el que s'hauria d'arribar és a l'entesa per part de tots els estats d'una certesa tal que «no es pot estar segur en un país mentre no s'estigui segur en tots».

Cal establir el concepte de salut global com a estratègia prioritària perquè les economies modernes, la mobilitat de persones, la lliure circulació de béns en mercats oberts segueixi estant vigent. I com llegia «ja no per una qüestió ètica o de solidaritat amb els més vulnerables», que també, sinó per a «fer front a un nou concepte col·lectiu de la salut com principi de seguretat compartida a un i altre lloc del planeta». ≡

Membre de la CPN de Progressistes-SDP